

advocaat van het kantoor Pasquali, gisteren, mocht van een onnoozel avontuur spreken.... omdat die niet wist, wat *hij* wist....

— Een uilskuiken van een slagersjongen, die door een mal, oud mensch veel te goedvertrouwend in 'r huis wordt toegelaten, tot ze er hem eigenlijk zelf toe brengt, haar te willen bestellen. En als ze dan schreeuwt, molt hij haar....

— Of hij bekend had?

„Nee,” zei de advocaat, „zóó dom is hij niet, of hij begrijpt wel, dat het 't beste is, zich van den domme te houden! Alleen, in zijn domheid verpraat hij zich telkens! Eerst beweert hij, bij de confrontatie's, noch Pallini noch Gori te kennen; maar als de meiden uit die kroeg volhouden, dat ze hem avond aan avond in hun gezelschap hebben gezien, dan kijkt hij beteuterd en zegt: dat was ik vergeten. — Daarna vragen ze hem, of hij op een motorfiets kan rijden? Nee. Maar de sloof uit de Via dei Pepi, waar hij sinds zijn twaalfde jaar in de kost lag — u weet, 't is een vondeling — zegt van wel; en de slager, waar hij vóór zijn vlucht uit Florence knecht was, zegt ook van wel. „O!” roept dan die Pallini — een rasploert tusschen haakjes — „O, dus jij bent het, die dat gouden horloge in mijn instrumentkist hebt gestopt!”.... En de slokker begint te beven, zoo staat het in de instructie, en zegt klakkeloos: „ja”. 't Schijnt een hals van een jongen te zijn.... Je begrijpt niet, hoe hij 't klaar heeft gespeeld, die oude ziel zoo toe te takelen.... 't Moet uit noodweer zijn geweest, want een moordenaar met voorbedachten rade steekt er zeker niet in....”

„Wordt er nog gedacht aan medeplichtigheid van Gori?” had Renato moeilijk gevraagd.

„Natuurlijk, Gori en Pallini zitten niet voor niets al een anderhalf jaar in voorloopige hechtenis! Maar er is — gelukkig voor onzen client — een bitter beetje bewijs.... Dat mes kan hij hebben verloren of weggegeven.... Een herkenning bij verwijderd lantarenlicht, op een voorbij snorrende motorfiets.... zegt weinig. — En dan, houdt de acte van beschuldiging vol, hij is samen met Brunetti weggegaan.... Wat in 't geheel niets bewijst! Het is laat, je stapt samen op.... de een gaat naar huis om te slapen.... en de ander doet een misdaad!....”

De advocaat lachte dubbelzinnig, als in verstandhouding. Het had Renato tegen de borst gestuit, deze juridische mentaliteit, die er zich eigenlijk niet om bekommert, waar de werkelijke waarheid ligt, en weinig anders ziet dan de kansen, eerlijk of niet eerlijk, die den client ten goede kunnen komen, — en ten slotte, alleen de persoonlijke carrière....

„Het lijkt me toch onmogelijk,” had hij nog tegengeworpen. „Zoo'n onbenullige jongen, een kind bijna.... en een moord van dien aard....!”

„Tja....” De advocaat haalde de schouders op, „maar alles is tégen Brunetti! Hij was 't, die heel het gedoe van de oude vrouw kende, zelf